

Bemærkninger til forslaget

Almindelige bemærkninger

Bortskaffelse af kemikalier er allerede reguleret gennem loven om olie- og kemikalieaffald. Ifølge denne skal det farlige affald afleveres til særlige modtagestationer, hvorfra det sendes videre – oftest til Kommunekemi. Loven overholdes imidlertid kun delvis.

Et af problemerne består i, at almindelige forbrugere ikke kender reglerne eller modtagepladserne, og at disse pladser i øvrigt ligger så langt væk, så de – isoleret set – små mængder den enkelte husstand har at gøre med, aldrig når frem til modtagestederne. I stedet ryger de i affaldsspandene og derfra videre til forbrændingsanlæg eller lossepladser.

Et andet og nok så stort problem består i, at mange produkter indeholder miljøgifte i koncentrationer, der slet ikke er omfattet af afleveringsreglerne. De mange små koncentrationer bliver imidlertid hurtigt til store mængder, der spredes i naturen.

Tungmetallerne hører til de værste miljøgifte; specielt bly, cadmium og kviksølv er allerede udledt i så store mængder, at miljøet er stærkt belastet.

I 1983 udsendte miljøstyrelsen en bekendtgørelse, der regulerer anvendelsen af cadmium. Denne træder i kraft over to omgange, pr. 1. januar 1987 og pr. 1. januar 1988, men har allerede, sammen med et svensk forbud mod cadmium, ført til en kraftig nedgang i industriens brug af cadmium. Der mangler dog stadig indgreb over for cadmiumholdige produkter som akkumulatører og kunstgødning.

Virkningerne af cadmiumbekendtgørelsen har f.eks. vist sig ved lavere cadmiumindhold i kompostanlægget i Frederikssund. Komposten herfra har ikke hidtil kunnet anvendes til afgrøder, der skal spises, fordi cadmiumindholdet var for højt, men det er der nu udsigt til, at den kan.

Bemærkninger til forslagens enkelte punkter

Batterier er den største enkeltkilde til kviksølvforurening, bl.a. via affaldsforbrændingsanlæg. Der findes ganske vist batterityper (de »gammeldags« brunstensbatterier), der ikke indeholder væsentlige kviksølvmængder. Man kan imidlertid ikke forvente, at forbrugerne med tilstrækkelig sikkerhed kan skelne de forskellige typer fra hinanden. Derfor foreslås det, at der lægges pant på alle batterier.

Det foreslås endvidere, at der lægges pant på de såkaldte nikkel-cadmium akkumulatører og på blyakkumulatører. Den førstnævnte type anvendes især »professionelt«, mens blyakkumulatører anvendes i biler.

Mange blyakkumulatører leveres tilbage til autoværkstederne; men da der er tale om meget store mængder akkumulatører, vil det have væsentlig miljømæssig effekt, hvis selv mindre mængder (5–10 pct.) havner i forbrændingsanlæg eller på lossepladser.

Pantet skal stå i et rimeligt forhold til batteriernes pris, hvis systemet skal virke. På almindelige batterier foreslås et pant på 1–2 kr. pr. stk. For blyakkumulatører foreslås et pant på 100 kr. Forudsætningen for et effektivt pantsystem er endvidere, at batterierne og akkumulatørerne kan leveres tilbage til en hvilken som helst forretning, der handler med disse varer (ligesom det er tilfældet med øl- og vandflasker).

Da det kræver ekstra arbejde for de handlende, må det sikres, at de får en rimelig kompensation for håndtering af systemet.

Ad 2

Det foreslås, at der udarbejdes en blybekendtgørelse efter samme retningslinier som cadmiumbekendtgørelsen (se bilaget). Det betyder, at blyholdige produkter som en hovedregel forbydes. Undtagelserne skal være nøje defineret og kun gøres, hvor det teknisk set er meget vanskeligt at erstatte bly. Som et eksempel på helt meningsløs anvendelse af bly kan nævnes de blykapsler der er